

Tilgivelsens virkelighed

På bordet står en kongelig porcelænsfigur.

En rank kvinde i kortærmet blå kjole, og udover den, et hvidt forklæde som krydser på ryggen. Hun har en blå sløjfe i kraven, og håret er elegant samlet i nakken. På hovedet bærer hun en hvid kappe.

Min svigermor gav mig denne figur i gave, den dag jeg dimitterede fra sygeplejestudiet - ligesom hun selv modtog den dengang, da hun blev færdiguddannet sygehjælper.

Vores omsorgsfag har historisk og aktuelt været omgærdet af en særlig respekt og anerkendelse. En stolt tradition og arv. Jeg tror at mange af os husker den særlige følelse ved at bære uniformen i den første tid.

Det gør mig ydmyg at tænke på, hvor stort et ansvar det egentlig er, fra øjeblik til øjeblik, når vi bærer liv i vores hænder. Som K.E. Løgstrup formulerer det, så er det ikke muligt at møde et andet menneske, uden at man dermed holder en del af det menneskes liv i sin hånd - og i dette møde kan være til velsignelse eller skade. Det ved vi, og det gør sig særligt gældende i arbejdet med syge og sårbare mennesker.

I et lille kort, forklarede min svigermor en detalje ved figuren, som jeg ikke først havde bemærket. Halsen havde været knækket, og der var slået dybe revner i brystet. De ord hun gav mig med, handlede om at begå fejl, og om at være i stand til at tilgive sig selv bagefter. Jeg har selv efterfølgende tænkt om revnernes betydning, at de dygtige og stærke forbilleder jeg spejler mig i og selv ønsker at ligne, har deres helt særlige revner og også er brudte mennesker. Jeg træder ind i det vilkår, og jeg modtager stafetten fra én, som har levet med den realitet.

Der var særlig visdom bag, at jeg som helt nyuddannet skulle have dette perspektiv med. Det er ikke muligt at begå sig i livet eller arbejdet, uden at komme til at skade og svigte. Men det er muligt at leve videre, når tilgivelsen får lov til at samle klinkerne i os og vores relationer. Og det er muligt at være brudt, men hel - være til velsignelse og endda til inspiration for andre!

Gennem min opvækst har jeg lært om tilgivelsens vej - og om, hvilken vej Jesus gik, for at mennesker nu frit kan modtage og give tilgivelsen som gave. Jeg har set, hvor kraftfuldt det er, når tilgivelse finder sted!

Lad tilgivelsens virkelighed være i din bevidsthed på arbejdet, og lad den gælde for alle, inklusiv dig selv!

BØN:

Herre, du er den store Læge!
 Kom med din tilgivelse til mig.
 Tag du selv de klinker ud af min hånd,
 som jeg ikke selv kan slippe.
 Lad din nåde svøbe om mig,
 din tilgivelse, som hvide klæder.
 Du har indsat mig til at tjene mennesker, lige hvor jeg er.
 Tak, at du giver visdom og styrke.
 Må mit liv være en lovsang til dig.

Amen.

Af Louise Beinthin, psykiatrisk Sygeplejerske og medlem af DKS' bestyrelse